

Elżbieta Ustarbowska (siostra Salomea) urodziła się 18 września 1926 roku w Darzłubiu koło Pucka (woj. pomorskie), w wielodzietnej rodzinie Jana i Tekli (z domu Okoń) Ustarbowskich. Była najmłodszym z dwanaściorga rodzeństwa – miała siedmioro braci i cztery siostry. Jej ojciec był rolnikiem, a mama zajmowała się domem. Szkołę podstawową ukończyła w rodzinnej miejscowości, a następnie zdobyła zawód krawcowej, kończąc kurs krawiectwa.

Jej młodość przypadła na czas II wojny światowej. W czasie okupacji została wywieziona na roboty przymusowe i pracowała u niemieckiego gospodarza w okolicach Tczewa. Później pracowała u rzeźnika w Gdyni-Cisowej. Pod koniec wojny została wraz z dziećmi wywieziona do Luzina koło Wejherowa. Po zakończeniu wojny wróciła do rodzinnego domu.

18 grudnia 1952 roku, mając 26 lat, wstąpiła w Grudziądzu do Zgromadzenia Sióstr św. Elżbiety. Pierwsze śluby zakonne złożyła 17 lipca 1954 roku w Grudziądzu, natomiast śluby wieczyste – 29 sierpnia 1959 roku we Wrocławiu, po odbyciu tam trzymiesięcznego przygotowania.

Przez lata posługiwała w wielu domach zakonnych. W latach 1957–1983 mieszkała w Toruniu, w domu prowincjalnym sióstr elżbietanek przy ul. Żeglarskiej. Wykorzystywała tam swoje umiejętności krawieckie – szyła m.in. habity i wykonywała hafty, a także pełniła funkcję kierowcy. Następnie w latach 1983–1987 posługiwała w Wałczu jako zakrystianka, dbając o przygotowanie kościoła i służąc wspólnocie parafialnej. W latach 1987–1989 była przełożoną domu sióstr elżbietanek w Zakrzewie koło Złotowa (woj. wielkopolskie). Kolejne lata spędziła w Tucholi (1989–1995), gdzie posługiwała w domu sióstr, a następnie w latach 1995–1997 w kolejnej placówce zgromadzenia.

W 1997 roku wróciła do Grudziądza, gdzie mieszka do dziś. Obecnie, jako emerytowana siostra zakonna, nadal pozostaje blisko wspólnoty i aktywnie spędza czas. Od lat jej pasją są robótki ręczne – wykonuje prace na szydełku, kwiaty, kartki świąteczne oraz bożonarodzeniowe szopki.

Siostra Salomea przez całe życie była związana z posługą drugiemu człowiekowi. Jest osobą cichą, skromną, pobożną, pomocną i ofiarną, zawsze gotowa służyć innym. Jej życie jest świadectwem wieloletniej pracy, modlitwy i oddania wspólnocie zakonnej oraz ludziom, których spotykała na swojej drodze.